

Rahab

Bidrag från Judy Breneman
2006-01-01
Senast uppdaterad 2007-01-28

Tro - Nere på jorden ...

Rahab, tro - nere på jorden Rahab mådde illa. Hon kände sig fullkomligt slut, både till kropp och själ. Det kändes som om hon snurrade runt, runt och samtidigt nedåt i ett bottenlöst hål. Hon mådde illa av rädsla, bekymmer och skam. I sin rädsla undrade hon hur det skulle gå för henne och hennes familj. Fanns det ingen lindring att få någonstans? Alla i storstaden Jeriko visste att de var dömda. De mäktiga Israeliterna marscherade vidare, och Jeriko var deras nästa mål. Rahab bekymrade sig över sin brist på alternativ. Det fanns inget att göra, ingenstans att ta vägen. Även om hon var sjuk av skam över det liv hon levde, ville hon inte dö. Hon var nära att förgås av tankarna om Israeliterna och deras Gud. Varför verkade det som om ingen annan i Jeriko funderade på makten och styrkan hos deras Gud? De pratade bara om den väldiga folkmassa Israeliterna var och om Canaaniternas egna stora, kraftiga skyddande murar runt staden. Bara kungens egen högfärd och tro på sig själv och sina officerare var dummare än folkets uppblåsta stolthet över det de hade åstadkommit med sina egna händer. Ett spår av rädsla kunde läsas i kungens ögon, men han tvingade bort det genom att påminna sig själv och alla invånare i staden om hans, deras, och deras guds storhet. “Dumhet! Högmod!” tänkte Rahab. Kungen är blind och ser inte verkligheten. Deras ynkliga, maktlösa gudar av trä och sten skulle visa sig vara dem lika hjälpsamma som insekterna och Nilen hade varit för Egyptierna som tillbad dem. Israeliternas Gud hade skickat svärmar av insekter som ödelade deras land, och Han förvandlade vattnet i Nilen till blod. Varför, oh varför kunde inte hennes folk förstå att det inte var Israeliterna de skulle frukta, utan deras Gud? Vi får lämna Rahab i detta fabulerande grubbleri och titta vidare på berättelsen om henne. Som Gud så ofta gör, att välja osannolika personer eller omständigheter för att måla Sin historia, valde Han även denna gång att visa Sin nåd på ett märkligt sätt i den osannolika bostad som tillhörde Rahab, en hora, minst sagt en osannolik person. Det fanns två slags prostituerade på den tiden – de religiösa som jobbade vid Canaans tempel och de vanliga som jobbade för kontanter. Rahab var bland de senare. Två spejare hade skickats ut av den Israeliska generalen, Josua, för att inspektera landet, särskilt staden Jeriko. Av någon anledning, som inte förklaras i bibeltexten, råkade dessa två gudfruktiga Söner av Israel träda in på denna prostituerades arbetsplats. Rahab var mogen för detta sammanträffande. Hon bjöd in spejarna, gömde dem på sitt tak under några torkande linstjälkar och skyddade dem när kungens män bankade på hennes dörr och frågade efter dem. Hon skickade iväg förföljarna på en resa som skulle visa sig vara förgäves. När hon vände sig om, bakom den stängda dörren, måste ha tagit ett djupt andetag. Nu gällde det! Gud hade lagt fram en möjlighet till räddning för henne, och det var upp till henne att ta mod till sig för att “nagla fast” den! Metaforiskt tog Rahab upp sin hammare medan hon rätade på ryggen och bokstavligen klättrade uppför trappan till taket för att förhandla fram en uppgörelse som har genljudit i 35 århundraden. Vad Rahab berättade måste ha varit lika häpnadsväckande för spejarna som deras närvaro i hennes hem hade överraskat henne. De första dokumenterade orden Rahab yttrade bekräftade hennes tro: “Jag vet att HERREN har gett er detta land...“ (Jämför med 1 Johannesbrevet vilket är en avhandling om tro. Den åldrande aposteln skriver ordet “vet” om och om igen för att poängtera dess vikt. Nära slutet skriver han, “Detta skriver jag till er för att ni skall veta att ni har evigt liv...“.) Rahab hade ingen bibel bland sina ägodelar, ingen undervisade henne om Gud; men gudsfruktan hade grott i hennes hjärta. Hon upprepade vad hon visste för spejarna och deklarerade helt oförväntat slutligen, “Ty HERREN, er Gud, är Gud uppe i himlen och nere på jorden.” (Läs gärna om den sista meningen och tillåt tyngden av orden sjunka ner i dig.) Det vore intressant att veta vad den omedelbara effekten av hennes ord hade på de två. De hade troligen känt till denna sanning ända sedan de var små barn, men att höra den från läpparna på en hora med de var långt borta i fiendens territorium, måste ha lämnat ett outplånligt intryck. Rahab slutade inte där, utan krävde modigt att spejarna skulle rädda henne och hennes familj när de återvände för att inta Jeriko, i gengäld för att hon skyddat dem. Hennes ord som visade hennes starka tro var inte tomma. Hellre än att fly på en gång med spejarna valde hon att lita på dem och Gud för sin räddning vid en ännu farligare tidpunkt – då Israeliterna skulle erövra staden - med all förvirring som troligen skulle uppstå. Spejarna lovade henne och familjen deras säkerhet på villkor att hon inte förråde dem och att hon skulle knyta ett rött snöre i sitt fönster. Att kvinnan som trodde så fullständigt och som så starkt utövade sin tro var egentligen en som folk brukade undvika, gör det hela bara mer underbart. Så småningom föll stadens mäktiga murar som om de var gjorda av luft. Rahab gick ut ur spillrorna och lämnade allt det gamla bakom sig. Effekterna av Rahabs tro och mod ekar bland böckerna i Nya Testamentet. I Hebreerbrevet 11, där det finns en lista över de stora troshjältarna, står denna osannolika kandidat bland Abraham, Jakob, Mose, m.fl. När Jesus bror Jakob skrev om ”tro i handling,” tog han Rahab som exempel. (Jakob 2:25) Men, den finaste listan i vilken Rahabs namn publicerats finns i den första boken i Nya Testamentet. Där står det att hon så småningom gifte sig med en prins av Israel, Salmon, och blev mor till Boas som var farfarsfar till Kung David, genom vilken Jesus, vår Frälsare, var född. Hela Rahabs berättelse genomsyras av hennes mod och förväntan på grund av hennes nyfunna tro. Vad är tro? Enligt Hebreerbrevet 11:1 är det: “en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser.” Det är tro för oss här nere på jorden, medan vi litar på Gud som finns i himlen. Några aktuella frågor/funderingar i detta, det 21:sta århundrade:

- Finns det en symbolisk mening i snörets färg? Rött är kärlekens färg, likaså syndens. Det är också färgen på lammens blod, de slaktades för att rädda Israeliterna under deras sista natt i Egypten. Lammen var också föregångare till Jesus blod med vilket Han friköpt oss alla.

- Med Gud spelar det ingen roll vem man är; det är vem man håller på att bli, som är avgörande.

- När allt bara känns fel är det tryggt att kunna stå rak och säker för att man litar på det man vet är sant. Att kunna tänka rätt är viktigt i känslomässiga situationer.

- Vågar jag lita på det som Gud har lagt ner i mig för att inte försumma möjligheterna Han ger mig? Läs gärna Rahabs berättelse {biblink}Josua 2 - 6{/biblink} Judy Breneman

Tidskrift/Internetsajt för Kristna kvinnor...